

Najwcześniejszy wyrób typu Stettiner Ware pochodzi z 1710 roku. Największy rozwój przypada jednak na drugą połowę XVIII i pierwszą połowę XIX wieku. Wiem już, że istniał duży popyt na białe wyroby ceramiczne.

Ówczesne przepisy cechowe, wspierały małe warsztaty ceramiczne. Istniał system rejestracji i pozwoleń na określoną produkcję, otrzymywały je wyłącznie warsztaty w miejscowościach o prawach miejskich. Przepisy celne chroniły lokalny rynek przed importem. Każdy warsztat posiadał własną, objętą tajemnicą recepturę szkliva. Była to mieszanka piasku, cyny, utlenionego ołowiu, soli morskiej i krwi bydłęcej. W latach 80-tych osiemnastego wieku, istniało 87 zarejestrowanych warsztatów na terenie pomorza szwedzkiego, pomorza pruskiego i pomorza przedniego. Świadczy to o dużych możliwościach produkcyjnych i potencjale handlowym.

Wypadkową, popytu i potencjału był duży eksport wyrobów ceramicznych do wszystkich państw basenu Bałtyku. Centrum skupu, załadunku i wysyłki był Szczecin, stąd nazwa Stettiner Ware, Stettiner Gut, Stettiner Zeug. Ceramika pomorska gościła na stołach duńskich, szwedzkich, brandenburskich mieszczan, rzemieślników i zamożnych chłopów. Jej wartość użytkowa i artystyczna bywa umniejszana ale w zbiorach muzealnych znajdują się egzemplarze potłuczone i oryginalnie scalone ponownie za pomocą drutu. Może to świadczyć o uznaniu dawnych użytkowników.